

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném
předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky
a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobců: a) R. Č.
b) L. Č.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Martinem Týle
sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČO: 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2024, č. j. KUPA-14975/2024-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 10. 2024, č. j. KUPA-14975/2024-3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům k rukám jejich zástupce JUDr. Martina Týle, advokáta, náklady řízení ve výši 19 651 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 2. 5. 2024, č. j. MUUO/27627/2024/ŠKCP. Prvostupňovým rozhodnutím byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jako „zákon o státní památkové péči“), kterého se dopustili z nedbalosti tím, že jako vlastníci kulturní památky venkovského domu čp. X, X, na st. p. č. Y, v k. ú. X, neplnili povinnosti vlastníka kulturní památky podle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, konkrétně tím, že *ve období od 1. 7. 2022 do 16. 3. 2023 nepečovali o zachování této kulturní památky, neudržovali ji v dobrém stavu a nechránili ji před poškozením. Nečinností obviněných došlo na kulturní památce ke zhoršení stavu střechy, kdy zejména chybějícími šindeli střešní krytiny do západní části střechy zatéká.* Žalobcům byl za tento přestupek podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči ve spojení s § 45 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložen správní trest ve formě napomenutí a uložena povinnost nahradit náklady řízení.
2. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného včasné podanou žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobci mají za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s. ř. s.
3. Podle žalobců není z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakého důvodu byl jako počátek spáchání přestupku stanoven den 1. 7. 2022. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvádí, že se jedná o termín *„cca“ po lokální opravě realizované v první polovině roku 2022.* V řízení však nebylo zjišťováno, kdy konkrétně tato oprava měla proběhnout, ani co bylo jejím obsahem. Pokud jako počátek přestupkového jednání byl zvolen den 1. 7. 2022, pak k ukončení opravy muselo logicky dojít dne 30. 6. 2022. Takové datum však ze spisu nevyplývá. Žalobci pak nerozumí tvrzení, že *z fotografií pořízených dne 16. 3. 2023 je patrné, že žalobci od 1. 7. 2022 neučinili žádné opatření.* Podle žalobců z fotografie z března 2023 nelze dovodit jejich nečinnost již od července 2022. Žalobci přitom opravy objektu prováděli průběžně, tj. i později.
4. Žalobci dále uvedli, že jim nebylo v průběhu správního řízení vytýkáno zatékání do západní části střechy, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, ale nepečování o přední část střechy. Skutek tak byl nově vymezen bez možnosti žalobců se k němu vyjádřit, čímž bylo porušeno jejich právo na obhajobu. Žalobci nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že šlo pouze o upřesnění skutku.
5. Žalobci v průběhu správního řízení předložili znalecký posudek znalkyně A. L., Csc. ze dne 26. 11. 2023, podle kterého objekt již není opravitelný, pokládka nové krytiny na střechu je bezpředmětná a dalšímu zhoršování stavu nemovitosti již nelze zabránit. Žalovaný se však přiklonil k posouzení Ing. arch. V. K. a Ing. K. Š., podle jejichž závěrů opravu objektu provést lze. Podle žalobců je však relevantnějším podkladem posudek znalkyně L., který je aktuálnější a je oproti posouzení Ing. arch. K. a Ing. Š. opatřen doložkou podle § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Nadto, Ing. arch. V. K. a Ing. K. Š. se vyjadřovali k možnostem opravy objektu, aniž by vzali do úvahy následně zjištěný stav rozkladu konstrukcí ze dřeva a napadení dřevokaznou houbou. Správní orgány navíc neprovedly důkaz výsledkem osob, které vypracovaly předmětná posouzení, ačkoli to

žalobci navrhovali. Proto jej žalobci navrhli znovu v žalobě. Zejména žalobci považují za nezbytné, aby se Ing. arch. K. a Ing. Š. vyjádřili k otázce opravitelnosti objektu ve světle závěrů znaleckého posudku A. L., CSc.

6. Žalobci trvají na tom, že objekt nebyl nejpozději ke dni 1. 7. 2022 již opravitelný. Objekt je v havarijním stavu a oprava by mohla vést ke zhroucení objektu. Při takové opravě by bezpochyby byl ohrožen život a zdraví osob provádějících opravu. Je tak zcela logické, že k opravě nemovitosti nelze přistoupit. Poté ale nelze klást žalobcům na vinu, že o nemovitost nepečovali. Žalobci na základě výše uvedeného navrhli, aby soud zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Žalobci se v replice znovu vyjádřili k datu počátku přestupkového jednání. Vzhledem k časovému vymezení přestupku (výrok – 1. 7. 2022, odůvodnění – první polovina roku) mohla být oprava ukončena dne 29. 6. 2022, neboť se také jedná o první polovinu roku 2022, a je logické, že dne 30. 6. 2022 se žalobci mohli dopustit přestupkového jednání. Takto může správní orgán vůči žalobcům zahajovat přestupové řízení opakovaně. Pokud tedy byla oprava provedena v první polovině roku 2022, tj. např. k 1. 5. 2022, nechť toto správní orgán řádně zjistí, a od tohoto data případně odvíjí přestupkovou odpovědnost. V této souvislosti žalobci předložili aktuální oznámení o zahájení dalšího správního řízení ze dne 31. 3. 2025, sp. zn. 5975/2025, týkajícího se téhož předmětu řízení jako v nyní projednávané věci, tedy přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči.
9. Žalobci dále předložili aktualizované architektonické posouzení stavby vyhotovené Ing. arch. K. a statické posouzení Ing. P. T. Původní statické posouzení Ing. Š. již podle žalobců není relevantní, neboť tento zemřel. Ze statického posouzení Ing. P. T. je zřejmé, že stav hlavních nosných konstrukcí je v havarijním stavu a nelze dodatečně zajistit stabilitu objektu. Z architektonického posouzení Ing. arch. V. K. vyplývá, že objekt je dlouhodobě neudržovaný a nevratně poškozen z hlediska památkových hodnot. Oprava by vyžadovala téměř kompletní výměnu všech konstrukčních prvků (roubené části, krov, zdivo, stropy, podlahy), což by vedlo ke ztrátě historické hodnoty a fakticky by šlo o novostavbu.
10. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 76 odst. 1 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Z odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývají následující skutečnosti. Podle správních orgánů od doby, kdy žalobci koupili předmětnou kulturní památku (září 2020), provedli pouze dílčí opravu střechy (zakrytí děr o ploše cca 2 × 1 m), další opatření k ochraně objektu žalobci neučinili. Ostatní údržba, tj. větrání objektu a sečení trávy, k ochraně objektu nestačila. Správní orgány stanovily datum počátku přestupkového jednání žalobců s ohledem na výše uvedenou opravu střechy, tj. cca 1. 7. 2022, jeho konec pak podle data místního šetření, tj. 16. 3. 2023. Na fotografiích ze dne 16. 3. 2023 je podle správních orgánů jednoznačně patrné, že žalobci v období od 1. 7. 2022 do 16. 3. 2023 neučinili žádná opatření, aby zabránili další destrukci střešní krytiny na předmětné kulturní památce, a tím došlo k dalšímu zhoršení stavu střechy, kdy chybějícími šindeli střešní krytiny do střechy zatéká. Žalobci jsou sice ochotni o kulturní památku dále pečovat, ale nečiní dostatečná opatření proti dalšímu chátrání střechy a tím i dalších konstrukcí objektu.

12. Žalobci v průběhu správního řízení předložili posouzení stavebně technického stavu Ing. arch. V. K., statické posouzení Ing. K. Š. a znalecký posudek A. L., CSc., týkající se biotického poškození kulturní památky. *Odborné posudky* Ing. arch. V. K. a Ing. K. Š. uvádějí nejen popis závad konstrukcí předmětné stavby, ale také návrhy na jejich obnovu, a to buď opravu, nebo výměnu poškozených konstrukcí. Z nich tak podle správních orgánů jednoznačně vyplývá, že opravu předmětného objektu lze provést. Správní orgány jim přiložily vyšší váhu, neboť byly zpracovány odborníky, kteří se zaměřují na stavební opravy budov.
13. Protože správní orgány považovaly popis stavebně technického stavu objektu za dostačující, neprovedly důkazy svědeckými výpověďmi výše uvedených zpracovatelů *posudků*. Podle názoru správních orgánů by to bylo nehospodárné a nadbytečné.
14. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu.
15. Podle § 9 odst. 1 věty první a druhé zákona o státní památkové péči *je vlastník kulturní památky povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu.*
16. Podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, nebo kulturní památku užívá způsobem, který neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu.*
17. Není pochyb o tom, že stav předmětné kulturní památky je výrazně neuspokojivý. Krajský soud má přitom za to, že právě posouzení míry jejího poškození je pro nyní projednávanou věc zásadní. Špatný stavebně technický stav kulturní památky bez dalšího nezbavuje jejího vlastníka povinností vyplývajících § 9 zákona o státní památkové péči, na druhou stranu nelze odhlížet od toho, zda v konkrétním případě vůbec ještě přichází v úvahu kulturní památku *zachovat, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před poškozením.*
18. Jinými slovy, pro účely nyní projednávané věci bylo třeba posoudit, zda již není možnost předejít nepříznivým změnám kulturní památky, a pokud není, pak od kdy je tento stav nevratný. To je podstatné pro zhodnocení, zda to byli právě žalobci (s ohledem na to, že jsou vlastníky teprve od roku 2020), kdo ještě reálně mohli plnit povinnosti uvedené v § 9 zákona o státní památkové péči. Pokud by však tato možnost vyloučena nebyla, pak by bylo nepochybně na nich, bez ohledu na to, kdo stav způsobil, aby plnili zákonem stanovené povinnosti vlastníka kulturní památky.
19. Odpovědi na uvedené otázky však v rozhodnutí správních orgánů nenalezneme. Správní orgány se spokojily se závěrem, že z posouzení Ing. arch. V. K. a Ing. K. Š. *jednoznačně vyplývá, že opravu provést lze, a proto žalobci nesplnili povinnosti vlastníka kulturní památky.*
20. Ze znaleckého posudku předloženého žalobci však vyplývá závěr opačný (k tomu viz dále), nadto má krajský soud za to, že ani z posouzení, na která správní orgány odkazují, *nevyplývá jednoznačný závěr o možnosti provést opravu směřující k záchraně dané kulturní památky.*

21. Krajský soud si je vědom zásady volného hodnocení důkazů, nicméně *přiloží-li* žalovaný určitému důkazu *vyšší váhu*, jak sám uvádí, musí svůj postup náležitě odůvodnit. A to zvláště za situace, má-li k dispozici znalecký posudek obsahující odlišné závěry. Jakkoli totiž správní orgány v průběhu řízení označovaly posouzení Ing. arch. V. K. a posouzení Ing. K. Š. za *posudky*, je třeba uvést, že tyto nemají povahu znaleckého posudku ve smyslu § 56 správního řádu (či § 127a o. s. ř.). Lze na ně tak pohlížet jako na odborná vyjádření, jimiž se provádí důkaz jako důkaz listinou, nikoliv znaleckým posudkem. Povahu znaleckého posudku má pouze znalecký posudek A. L., Csc. ze dne 26. 11. 2023, který obsahuje závěr o neopravitelnosti kulturní památky, ten však správní orgány při zjištění skutkového stavu věci nezohlednily.
22. V této souvislosti je proto nutné doplnit, že odborné vyjádření oproti znaleckému posudku nemá stanovenou formu ani obsah a jeho zhotovitel nemusí být znalcem. Z hlediska obsahu je odborné vyjádření zpravidla daleko stručnější než znalecký posudek. Znalecký posudek totiž musí obsahovat nejen samotné závěry, ale i podrobný popis metodického postupu, kterým znalec dospěl k odpovědi na položenou otázku, a rovněž prameny, z nichž při zpracování vycházel. Právě na základě těchto náležitostí lze posoudit jednoznačnost, přesnost, úplnost a přesvědčivost jeho závěrů. Podstatné je i to, že požadavek na kvalitu a objektivitu znaleckého posudku podléhá trestněprávní ochraně (§ 346 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), tak tomu není v případě odborného vyjádření.
23. Žalovaný argumentuje tím, že podle posouzení Ing. arch. V. K. Ing. K. Š. existují postupy a materiály, kterými lze obnovu předmětné kulturní památky provést. Ing. Š. uvedl, že nosné konstrukce jsou ve velmi špatném až havarijním stavu a je nutno je z větší části opravit nebo vyměnit. Doplnil, že: „(...) *Poškozené roubení v hospodářské části objektu bude po dendrologickém průzkumu vyměněno nebo opraveno*“. Sám tak připouští, že pro následný postup musí být zohledněn výsledek dendrologického posouzení. Krajský soud tak nesouhlasí s tvrzením, že uvedená odborná vyjádření jsou *vyčerpávajícím popisem stavu objektu*.
24. Žalovaný se přiklonil k odborným vyjádřením Ing. arch. V. K. a Ing. K. Š. také proto, že se jednalo o odborníky zaměřující se na stavební opravy budov. To je sice pravdou, nicméně nezohlednili následně zjištěný stav rozkladu konstrukcí ze dřeva a napadení dřevokaznou houbou. Nadto znalecký posudek A. L., Csc. se zabývá i stavem stropní konstrukce, stavem roubených stěn, krovu i šindelové krytiny, tedy nikoli pouze biotickým poškozením objektu. Rovněž znalkyně v posudku zohlednila závěr statického posouzení Ing. arch. Š.
25. Ze znaleckého posudku A. L., Csc. ze dne 26. 11. 2023 pak konkrétně vyplývá, že objekt není v této fázi opravitelný. Pokud by měl být znovu postaven s ohledem na historické technologie, není žádoucí jej stavět na stejném místě, pokud by nedošlo k dokonalému odstranění zbytků současné stavby a k důkladné asanaci stavebního prostoru.
26. Za výše popsané situace a s ohledem na uvedené závěry nejen znaleckého posudku (objekt je neopravitelný), ale i odborné vyjádření Ing. Š. (zejména, že pro následný postup musí být zohledněn výsledek dendrologického posouzení), stejně jako posouzení Ing. arch. V. K. (podle kterého špatný technický stav kulturní památky nevznikl v posledních 5 letech) se pak nelze spokojit s pouhým konstatováním správních orgánů o přiložení vyšší váhy *posouzením* Ing. arch. V. K. a Ing. K. Š. Je také otázkou, zda by tak provedení důkazů

výpověďmi zpracovatelů těchto podkladů skutečně bylo *nadbytečné a ne hospodárné*. Rovněž lze doplnit, že k vyvrácení či zpochybnění odborných závěrů musí správní orgány předložit stejně zevrubnou a přesvědčivou odbornou argumentaci vycházející ze znalosti úředních osob, případně opatřit další odborné podklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2024, č. j. 6 As 124/2024–36), tak však správní orgány v nyní projednávané věci neučinily.

27. Ustanovení § 9 zákona o státní památkové péči obsahuje různorodý okruh povinností. K jejich porušení tak může docházet jednáním rozdílného charakteru a s různými důsledky. Proto § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči nelze pokládat za jedinou skutkovou podstatu správního deliktu, nýbrž jako souhrn relativně různorodých skutkových podstat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 44/2014-79). Pod pojmem *nepečování, neudržování v dobrém stavu a nechránění*, si lze představit celou řadu jednání. I z tohoto důvodu je nutné, aby správní orgány při vymezení skutku jasně konkretizovaly jednání žalobců, tj. aby uvedly, co konkrétně měli (a mohli) žalobci učinit a neučinili (srov. shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 4. 2025, č. j. 31 A 2/2024-35). Z napadeného rozhodnutí přitom žádá konkrétní opomenutá činnost žalobců neplyne.
28. Žalobci navíc opakovaně argumentovali tím, že k opravě nemovitosti nelze přistoupit, neboť nelze přistoupit k opravě něčeho, co je neopravitelné. O tom, že ani správním orgánům nebylo jasné, jakým způsobem by žalobci měli své povinnosti plnit, svědčí také to, že nepostupovaly podle § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Podle toho ustanovení totiž platí, že neplní-li vlastník kulturní památky povinnosti uvedené v § 9, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností po vyjádření odborné organizace státní památkové péče rozhodnutí o opatřeních, která je povinen vlastník kulturní památky učinit, a zároveň určí lhůtu, v níž je povinen tato opatření vykonat. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by správní orgán rozhodnutí o opatření vydal, tedy sám ani neuvedl, jaká opatření jsou žalobci povinni učinit, a tedy jaká opatření podle správních orgánů vůbec přichází v úvahu.
29. Ani výroková část rozhodnutí, ve které prvostupňový správní orgán ve vztahu k oběma žalobcům uvádí: „[b]ylo zjištěno, že nečinností obviněného (...) došlo na kulturní památce ke zhoršení stavu střechy, kdy zejména chybějícími šindeli střešní krytiny do západní části střechy zatéká.“, nemá oporu ve spise. Z obsahu spisu nelze vyčíst, od kdy ke zhoršení střechy došlo. I zde přitom bylo zásadní posouzení míry jejího poškození, aby bylo možné žalobce uznat vinnými za to, že jejich nečinností došlo ke zhoršení stavu střechy. Krajský soud v této souvislosti uzavírá, že není prokázán vztah mezi jednáním žalobců a následkem v podobě *zhoršení stavu střechy*.
30. Krajský soud shrnuje, že se správní orgány v řízení nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí a učinily závěry, které nebyly dostatečně podepřeny podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nedostatečně zjistil skutkový stav, je nyní bezpředmětné zabývat se ostatními žalobními námitkami, neboť za takové situace nelze jejich důvodnost posoudit.
31. Žalované rozhodnutí vykazuje výše uvedené nedostatky v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a současně skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z těchto důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4

s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. Správní řízení bude proto třeba ve shora uvedeném směru doplnit a odpovědět na předestřené otázky v odůvodnění tohoto rozsudku a zjistit tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný zohlední také žalobci nově předložená odborná vyjádření – aktualizované architektonické posouzení stavby vyhotovené Ing. arch. K. a statické posouzení Ing. P. T.

32. Nad rámec odůvodnění krajský soud doplňuje, že nelze přehlížet neuspokojivý stav kulturní památky, a je třeba situaci nadále řešit. V případě, že není kulturní památku možno zachovat buď vůbec, nebo by pro její zachování musely být provedeny takové zásahy, které by znamenaly ztrátu její památkové hodnoty, může mít dlouhodobě zanedbaný stav vliv na následnou ochranu stavby jako kulturní památky. Špatný stavebně technický stav kulturní památky může být za určitých okolností důvodem k tomu, aby její památková ochrana byla zrušena. V této souvislosti proto krajský soud odkazuje na postup podle § 8 zákona o státní památkové péči.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. soudní poplatek a náklady právního zastoupení žalobců podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Náklady právního zastoupení představuje odměna právního zástupce žalobců za 3 úkony právní služby, konkrétně příprava a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby a repliku podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Ve věci byly dva úkony právní služby (včetně příslušné náhrady hotových výdajů) realizovány za účinnosti advokátního tarifu k datu do 31. 12. 2024. Jeden úkon právní služby pak byl realizován ve znění účinném od 1. 1. 2025, což se promítá do stanovení jeho výše (srov. § 15 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025). Odměna právního zástupce žalobce za přípravu a převzetí zastoupení a sepis žaloby činí 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč (srov. § 7 bodu 3., § 9 odst. 2, § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024), odměna za repliku činí 4 620 Kč a 450 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 13 odst. 4, ve znění advokátního tarifu účinném od 1. 1. 2025), celkem tedy 11 870 Kč. Protože je právní zástupce žalobců plátcem DPH, takto přiznané náklady řízení se zvyšují o částku 1 781 Kč.
34. V daném případě se sice jednalo o tři úkony právní služby při zastupování více osob, ale obsahovaly jednotnou argumentaci, která byla totožná ve vztahu ke všem žalobcům. Věc tedy postrádala nutnost individuálního pojetí žalobních bodů, jak by tomu bylo např. u přezkumu územního plánu při zastupování vlastníků jednotlivých pozemků s různým funkčním využitím. Proto soud neaplikoval § 12 odst. 4 citované vyhlášky (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2015, č. j. 7 As 35/2015–63). Paušální náhrada se přiznává bez ohledu na počet zastupovaných osob jen jedenkrát, neboť hotové výdaje při společném zastupování vynaložil zástupce žalobců jednou (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2022, č. j. 4 As 493/2019–29 bod 38).
35. Dále krajský soud přiznal žalobcům právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu ve výši 6 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Celkové náklady řízení tak činí 19 651 Kč.

36. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení k rukám jejich právního zástupce podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovil přiměřenou lhůtu k plnění v délce 30 dnů podle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. června 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu